

Συνέχεια από την σελίδα 19

Ο Τζόζεφ Τομς, που σύχναζε στα ελληνικά καφέ στη νοτιοδυτική Νέα Νότια Ουαλία στα τέλη του '40 και κατά τη διάρκεια του '50 επισημαίνει οχετικά με τη σημασία τους για τις αγροτικές κοινότητες: «Εννιά στα δέκα καφέ στη νότια Ριβερλίνα ήταν ελληνικά. Τα πιο δημοφιλή ονόματα για τα καφέ ήταν Σποτ, Κάπιτολ, Νιαγάρας και βέβαια, λίγοι Παρθενώνες. Έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της Αυστραλίας-δίνανε μια αίσθηση της κοινότητας, καθώς το κοινωνικό κέντρο της πόλης ήταν το ελληνικό καφέ».

«Οι Έλληνες ήταν πολύ, πολύ καλοί με το φαγητό και το καφέ».

Κέντρα κοινωνικής δραστηριότητας

Πραγματικά ταίριαξα καλά με τις ελληνικές οικογένειες», θυμάται η Θέλμα Πίρσον, που δούλεψε ως σερβιτόρα σε ελληνικά καφέ στο Σίδνεϊ και την αγροτική Νέα Νότια Ουαλία τη δεκαετία του '40.

Για τη Θέλμα, τα ελληνικά καφέ έφεραν κοντά την τοπική κοινότητα. «Ήταν το κέντρο της κοινωνικής δραστηριότητας, ένα μέρος για να φας, να μιλήσεις και να ανήκεις. Εάν ήθελες να μάθεις τα τελευταία νέα θα πήγαινες στο καφέ. Οι Έλληνες τους ήξεραν όλους και τους εξυπηρετούσαν όλους με χαμόγελο. Σε έκαναν να νιώθεις σαν το σπίτι σου-όλοι ήταν μέρος της μεγάλης εκτεταμένης οικογένειας, που ήταν η τοπική κοινότητα».

Η Τζόαν Μαργαρίτης που δούλεψε στα ελληνικά καφέ στο Κουίνσλαντ στις αρχές της δεκαετίας του '70 επισημαίνει ότι «ένιωθες σαν το σπίτι σου σε ένα ελληνικό καφέ, ήταν το κεντρικό σημείο, όπου οι άνθρωποι συναντιούνταν. 'Θα σε συναντήσω στους Έλληνες», ήταν μια δημοφιλής φράση.

Η οικογένεια του Πίτερ Βενέρης είχε στην κατοχή της το καφέ Μπλου Μπερντ, στο Λοκχαρτ, στα νοτιοδυτικά της Νέας Νότιας Ουαλίας για περίπου 70 χρόνια και για τον ίδιο το καφέ ήταν το μέρος, όπου «τσιπούσε η καρδιά της πόλης».

Σημαντικό ήταν το προσωπικό κόσμος για τους ιδιοκτήτες και τις οικογένειες τους.

Η Άννα Κορινάκης, που μεγάλωσε σε ένα καφέ το '40 και το '50 θυμάται: «Το καφέ ήταν περισσότερο σπίτι απ' ό,τι η οικία, η ζωή ήταν εκεί μέσα στο καφέ. Νομίζω το σπίτι ήταν για ύπνο. Η μαμά περνούσε περισσότερες ώρες στο καφέ απ' ό,τι στο σπίτι. Οσο μεγάλωνα το μισούσα το καφέ».

«Ποτέ δεν πήγαμε διακοπές ως οικογένεια, οπάνια γιορτάζαμε γεγονότα-όλοι έπρεπε να δουλέψουν»,

διηγείται η Ευαγγελία Δασκαρόλης, η οικογένεια της οποίας είχε το Καφέ Πόπιουλαρ, στην Κουα-μούντρα, στη Νέα Νότια Ουαλία. Η οικογένεια της Κατερίνας Παξινός κατείχε το Ρεντ Σποτ Καφέ, στο Πορτ Αντελαϊντ, στη Νότια Αυστραλία, το '50 και το '60. Και αυτή ένοιωθε να την περιορίζει η υποχρέωση που είχε να βοηθήσει στο καφέ. «Ηθελα να είμαι σαν τα άλλα νέα κορίτσια, αλλά ήταν καθήκον μου να βοηθήσω».

Με μεγάλη θλίψη, ανάμεικτη με πικρία, διηγείται τη ζωή του στο Γκόνλντεν Γκέιτ Καφέ, στην Κούρα, στην Κεντροδυτική Νέα Νότια Ουαλία, ο Σέσιλ Πάρρις (Σοφοκλής Περίφανος). «Καμιά φορά νομίζω ότι συνελήφθημ μόνο και μόνο για να μπορέσω να δουλέψω πίσω από τον πάγκο στο καφέ, είτε μου άρεσε, είτε όχι. Μόλις που μπορούσε να κοιτάξει πάνω από τον πάγκο και να πει 'ναι, παρακαλώ'. «Σε ηλικία 12 ετών, ξεκίνησα να δουλεύω στο μαγαζί. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να είμαι έφηβος. Με έσπρωξαν σε μια πρόωρη ενπλικίωση».

Η Μαρία Σουρής είχε μαζί με τον σύζυγο της καφέ από τις αρχές του '40 μέχρι τις αρχές του '80, στην βορειοανατολική Κουίνσλαντ. Συνοψίζει λακωνικά δεκαετίες ακατάπαυστης εξυπηρέτησης πελατών «δεν είχα τίποτα... δούλεψα σκληρά».

Πολλοί Έλληνες θεωρούσαν ότι ήταν στην Αυστραλία, αλλά δεν αποτελούσαν μέρος της. Παρόλο που παρείχαν στις πόλεις και στις αγροτικές περιοχές μια αίσθηση «κοινότητας», κατά κύριο λόγο οι ελληνικές οικογένειες που είχαν τα καφέ ήταν κοινωνικά και φυλετικά στο περιθώριο. Επεισόδια με ρατσιστικά κοροϊδευτικά σχόλια και χρήση βίας σημειώθηκαν κατά διαστήματα, κυρίως κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού του 20ου αιώνα. Η Κυριακή Ορφανός περιγράφει εύγλωττα την κοινωνική και πολιτισμική σχέση της οικογένειάς της με την ευρύτερη τοπική κοινότητα. «Το καφέ μας σίγουρα ήταν κεντρικό. Ήταν στην καρδιά της πόλης- ένα σημείο συνάντησης. Αλλά εμείς, η οικογένειά μου, δεν ήμασταν ποτέ μέρος αυτής της ζωής της πόλης. Ήμασταν στην περιφέρεια. Το καφέ μας ήταν ορατό, αλλά εμείς ως οικογένεια, δεν ήμασταν».

Ωστόσο, κάποιοι Έλληνες όπως ο Τζιμ Γαβρίλης, ιδιοκτήτης του Ελίτ Καφέ, στο Δυτικό Κέμπος, από το 1948 έως το 1983, ένωσαν ευπρόσδεκτοι στην ευρύτερη αυστραλιανή κοινότητα. Παρόλο που τα ελληνικά καφέ εξαφανίζονται από το γαστρονομικό τοπίο της χώρας, η κοινωνικο-πολιτισμική κληρονομιά και επιρροή τους παραμένει μέρος της καθημερινότητας των Αυστραλών.

GREEK CAFÉS & MILK BARS OF AUSTRALIA

